

Câu chuyện của Misha

“Khi tôi phát hiện ra rằng Misha bị khiếm thính rất nặng ở cả hai bên tai, tôi thực sự bị sốc. Sau đó vài ngày, sau khi đã dùng hết cả hộp khăn giấy, tôi mới ngấm thiên thần mũm mĩm đáng yêu mới 10 tháng tuổi của tôi, là hình ảnh của sức khỏe, và nghĩ rằng – đây chỉ là một cái tin mà thôi. Không có gì dành cho cháu thay đổi cả.

Ngay sau khi có kết quả chẩn đoán, tôi tình cờ đi thăm cha mẹ mình ở Perth. Mẹ tôi rất là tích cực và nói rằng: ‘OK, ba mẹ biết là cháu bị điếc; giờ thì chúng ta phải giáo dục bản thân thật kỹ lưỡng để giúp cho cháu có hưởng đi tốt nhất’. Chúng tôi đã nghiên cứu hàng tá địa điểm trên mạng Internet và vào thư viện đọc tất cả sách vở viết về tật điếc mà chúng tôi có thể tìm được.

Một trong những điều tôi lo ngại chủ yếu là sự phát triển ngôn ngữ sau khi tôi biết được rằng trẻ khiếm thính thường phát triển chậm hơn từ hai tới ba năm so với bạn bè bình thường đồng trang lứa. Tôi cũng muốn tránh tình cảnh đáng buồn mà tôi đã gặp trong lúc tôi thực hiện cuộc nghiên cứu. Đó là trường hợp về những trẻ em lớn lên mà không được học cách ra ký hiệu ở

nhà và các cháu cảm thấy như bị bỏ rơi không được tham gia thảo luận cùng với gia đình vì các cháu không theo kịp cuộc nói chuyện và có những cháu cũng cảm thấy như thế là các cháu đã bỏ lỡ rất nhiều điều trong thời thơ ấu của mình do phải dành quá nhiều thời gian để được chính ngôn từ khi còn rất nhỏ.

Mẹ tôi mượn tác phẩm *Seeing Voices (Thấy Giọng nói)* của Oliver Sacks từ thư viện địa phương và nó đã mở ra trước mắt tôi một thế giới thần kỳ của những người khiếm thính. Tôi thấy tinh thần cực kỳ phấn chấn khi biết rằng thông qua ngôn ngữ ký hiệu, Misha sẽ có một ngôn ngữ để sử dụng để giao tiếp. Chúng tôi thật sự muốn Misha giống như một trẻ bình thường biết giao tiếp nhanh chóng và dễ dàng với cha mẹ và anh chị em. Tôi cũng không muốn mình luôn phải làm gia sư/chính ngôn viên cho Misha – Tôi chỉ muốn làm mẹ của cháu.

Ngay lập tức chúng tôi học một số ký hiệu và bắt đầu sử dụng luôn các ký hiệu này. Điều này tựa như là một bóng đèn được bật sáng trong đầu của cháu. Chỉ trong vòng một tuần, Misha vừa mới lên một tuổi đã biết ra ký hiệu để nói về ‘ánh sáng’, ‘thức ăn’ và ‘thức uống’, và chúng tôi đã ghi danh theo học một khóa ở trường TAFE để chúng tôi có thể tiếp tục làm mẫu về ngôn ngữ cho cháu. Vì Misha là con đầu lòng của chúng tôi nên chúng tôi nhận thấy rằng bất kỳ đứa con nào sau đó của chúng tôi cũng đều học được cách ra ký hiệu khá dễ dàng do các cháu thấy chúng tôi luôn dùng các ký hiệu. Gia đình ủng hộ chúng tôi rất nhiều và sáu người thân trong gia đình chúng tôi đã tham gia khóa học cùng với chúng tôi. Khóa học có rất nhiều niềm vui và không hề phải làm bài tập viết ở nhà!

Một năm sau khi Misha được chẩn đoán, chúng tôi đến Phòng khám về Cấy thiết bị trợ thính Ốc tai sau khi đã nghiên cứu rất nhiều về thành công tương đối của kỹ thuật CI [cấy thiết bị trợ thính ốc tai]. Khi họ báo cho chúng tôi biết rằng họ không thể đảm bảo sẽ có kết quả tốt hơn so với trường hợp bị điếc nặng được đeo máy trợ thính (dù có vài em sau khi được làm CI đạt được kết quả tốt hơn), chúng tôi nghĩ rằng không đáng chịu rủi ro khi cấy một vật lạ vào đầu của Misha. Chúng tôi cảm thấy không ổn – chúng tôi cảm thấy rằng qua việc cấy thiết bị trợ thính cho Misha thì cũng đồng nghĩa với việc chúng tôi nói rằng ‘Hiện giờ bản thân con chưa đủ tốt’.

Hai năm sau đó, chồng tôi và tôi ghi danh học chương trình Văn bằng Học sĩ về Auslan tại Đại học La Trobe để phát triển thêm các kỹ năng cũng như luyện lại vốn văn phạm của mình. Misha có nền tảng ngôn ngữ tốt về Auslan và cùng với các kỹ năng ngôn ngữ và nhận thức của mình, cháu quan tâm rất nhiều đến việc giải quyết khả năng nói. Hiện nay cháu đã đủ lớn để dành thêm thời gian để học chính ngôn ngữ và quan trọng hơn là hiểu được mục đích của liệu pháp này. Với cặp máy trợ thính đồ chót tân thời của mình, Misha không ngừng ra dấu hiệu ở nhà, ngoài sân chơi, khắp mọi nơi. Người ta thường đến gặp tôi vì họ thấy thích thú do thấy chúng tôi ra dấu hiệu bằng ngôn ngữ Auslan và bày tỏ sự quan tâm muốn học ngôn ngữ này. Thường thì tôi bày cho họ một vài ký hiệu để họ có thể ra dấu với Misha và họ thích thú khi Misha ra dấu trả lời lại!”

© Bản quyền của Bang Victoria, 2010

Được Bộ Giáo dục và Phát triển Trẻ thơ cho phép

